

brugen af sådanne apparater, f. eks. indskrænkninger i benyttelsestiden, således at brugen kun finder sted på tidspunkter, hvor den ikke generer modtagning af radiofoni eller fjernsyn. Som eksempler på sådanne apparater kan nævnes teslaapparater og visse former for højfrekvensstabiliserede elektriske svejseapparater.

For at have mulighed for at give en vis respekt med hensyn til omsætning af ældre materiel mener man, at der i bekendtgørelserne i visse tilfælde bør fastsættes en tidsmargin for ikrafttrædelsen. Der er i denne forbindelse især tænkt på radiofoni- og fjernsynsmodtagere, som ofte gøres til genstand for handel mere end én gang, og for hvilke den udgift, der vil være forbundet med at bringe modtagerne i overensstemmelse med vedkommende bekendtgørelses krav om dæmpning af forstyrrende udstråling, vil være af en betragtelig størrelse i sammenligning med modtagernes værdi. Man finder det rimeligt, at det i denne bekendtgørelse bestemmes, at sådanne modtagere, som er fabrikeret inden bekendtgørelsens ikrafttræden, undtages fra bestemmelsen om udlevering i § 1, stk. 3, i en periode på 6 år efter bekendtgørelsens ikrafttræden, selv om de ikke er bragt i overensstemmelse med bekendtgørelsens regler.

Da køretøjers tændingsanlæg i modsætning til de fleste øvrige mulige forstyrrelseskilder ikke er stationære, og derfor dels er vanskelige at opspore efter en evt. forstyrrelse og dels frembyder en større forstyrrelsesmulighed (især overfor fjernsyn), er det fundet nødvendigt at udstrække den pågældende bekendtgørelses bestemmelser til også at omfatte køretøjer, som er i brug på det tidspunkt, hvor bekendtgørelsen træder i kraft, jfr. dog herved forslaget § 14 og bemærkningerne hertil.

ad § 2.

I de bestående love på området, hhv. lov nr. 90 af 31. marts 1931 med senere ændringer og tilføjelser samt lov nr. 279 af 15. maj 1946, er det fastsat, at udgifterne til afhjælpning af forstyrrelser pålægges ejeren af det forstyrrende anlæg eller apparat, dersom dette er taget i brug efter lovens ikrafttræden, og indehaveren af det forstyrrede modtageanlæg, dersom det forstyrrende apparat eller anlæg er taget i brug før lovens ikrafttræden. For så vidt angår lov nr. 279 af 15. maj 1946 skal udgifterne ved afhjælpning af forstyrrelsen dog være af væsentlig størrelse i forhold til det forstyrrende anlægs værdi, før sådanne udgifter kan pålægges den forstyrrede radiotjeneste.

Under hensyntagen til det forløbne lange tidsrum fra loven af 1931's ikrafttræden og til, at der i

de senere år kun har været anvendt ganske ubetydelige beløb til støjdemning af apparater og maskiner, der er taget i brug før 1931, har man ikke ment at burde opretholde denne tidsgrænse.

For så vidt angår de af loven af 1946 omhandlede apparater (højfrekvenssvejsapparater, diatermiapparater m. v.) har erfaringen vist, at det næsten udelukkende har været indehaveren af det forstyrrende apparat, der har måttet afholde udgifterne ved de foranstaltninger, der er truffet for at afhjælpe forstyrrelser.

I betragtning af disse forhold har man fundet det rigtigt at foreslå, at udgifterne i forbindelse med afhjælpning af forekommende forstyrrelser fra apparater, som enten ikke opfylder givne bestemmelser, eller for hvilke der endnu ikke er udstedt sådanne, normalt skal bæres af ejeren (brugeren) af det forstyrrende apparat, uanset hvornår dette er taget i brug. Man foreslår følgende opdeling:

1. For apparater for hvilke der foreligger en bekendtgørelse, kan det kun forlanges, at det forstyrrende apparat bringes til at opfylde dennes bestemmelser, hvilket ikke i alle tilfælde vil betyde en eliminering af forstyrrelsen.
2. For apparater, for hvilke der ikke er givet nogen bekendtgørelse, kan det kun forlanges, at ejeren (brugeren) af det forstyrrende apparat træffer sådanne foranstaltninger, at den forstyrrende udstråling undertrykkes så meget, at der opnås forstyrrelsesfri modtagning af dansk radiofoni og fjernsyn på det pågældende sted. I tilfælde, hvor en forstyrrelse fra sådanne apparater rammer andre radiotjenester end dansk radiofoni og fjernsyn, kan der ikke fremsættes krav om dæmpning af den forstyrrende udstråling, medmindre der på det pågældende sted samtidig forekommer forstyrrelser af dansk radiofoni eller fjernsyn.

Bortset fra tidsgrænserne 1931 og 1946 svarer de foreslåede bestemmelser i realiteten til de bestående, blot er kravet til grænsen for den største tilladte udstråling i tilfælde af foreliggende reglementer konkret i modsætning til bestemmelserne i de bestående love, hvorefter man generelt kan kræve forstyrrelserne undertrykt, når det drejer sig om forstyrrelse af den nærmeste danske radiostation eller de af staten drevne eller tilladte modtageanlæg for radiotelegrafi eller radiotelefoni.

For så vidt angår forstyrrelser hidrørende fra radiofoni- og fjernsynsmodtagere (oscillatorudstråling), for hvilke nærværende lov i modsætning til de hidtidige love vil få fuld gyldighed, synes der, på grund af det store antal i hvilke disse modtagere